

Abstrakt

Tématem předkládané disertační práce je recepce antiky v české literatuře a kultuře mezi léty 1880 a 1910. Práce zkoumá a analyzuje různé projevy vztahování se k antice v období, které se vyznačuje nápadným příklonem k antickým námětům, motivům a formám. První, nejrozsáhlejší část, metodologicky se inspirující demytizující perspektivou Vladimíra Macury a Jiřího Raka, se věnuje rozboru vybraných mýtů a stereotypů o antice, které se v dobovém diskurzu objevují nejčastěji: sleduje protikladný obraz starověkého Řecka a Říma a dále se zaměřuje na topos antického slunce a nebe, sochy (včetně dobových reakcí na objev polychromie antického sochařství), řecké gymnastiky s jejím využitím v tělovýchovném hnutí Sokol a nakonec na topos přirozeného antického člověka. Samostatné kapitoly jsou však v této části věnovány i významným prostředníkům recepce, tj. gymnaziálnímu školství a překladu. Druhá část se zabývá obrazem antiky v divadelních hrách Jaroslava Vrchlického, zvláště v trilogii *Hippodamie*, a jejich dobovou recepcí v divadelních recenzích a referátech. Ve třetí části je pak interpretována antická tematika v díle tří autorů: v básnické tvorbě Jaroslava Vrchlického, ve sbírkách *Sodoma* a *Sexus necans* Jiřího Karáska ze Lvovic a v díle Josefa Svatopluka Machara od devadesátých let do roku 1907, kdy vyšel jeho soubor fejetonů *Řím*.

Klíčová slova

literatura 19. století; recepce antiky; Řecko; Řím; stereotypy; překlad antické literatury; gymnázium; divadlo; Jaroslav Vrchlický; Jiří Karásek ze Lvovic; Josef Svatopluk Machar